

Čo Písmo učí o súdoch

3. časť

Súd nad mestom a súd nad národom

Časný verzus večný súd

Kolektívny súd verzus súd jednotlivca

Amen vám hovorím, že znesiteľnejšie bude zemi Sodomänov a Gomoranov

v deň súdu než tomu mestu.

Matúš 10:15

Súd nad mestom a súd nad národom

Písmo spomína rôzne súdy. Patria medzi ne aj súd nad mestom či súd nad národom. Dobre známym príkladom je súd nad mestami Sodoma a Gomora.

V ére patriarchov boli dve známe a prosperujúce mestá, Sodoma a Gomora. Neboli to mestá len v takom zmysle, ako my poznáme mestá dnes. V ére patriarchov išlo skôr o štáty než o mestá, presnejšie o mestské štáty, s ktorými sa viazala určitá forma správy či vládnutia. Vidíme to aj z Nového zákona (novozmluvného Písma), kde mestá Sodoma a Gomora sú opísané ako „zem Sodomänov“ a „zem Gomoranov“. V tomto zmysle sa súd nad mestom do veľkej miery prekrýva so súdom nad národom či kmeňom/etnikom, ide teda o kolektívny súd nad celou skupinou obyvateľov určitého celku (mesta, kmeňa, národa).

Časný a večný súd nad mestom/národom

Časný súd nad mestom/národom

Spomenuli sme dobre známy súd nad mestami Sodoma a Gomora. *V čom spočíval tento súd? Prečo k nemu došlo a aký bol jeho charakter a dôsledky?*

K tomuto súdu došlo pre to, že miera hriechu obyvateľov týchto miest dosiahla takú úroveň, ktorá sa stala pre Boha viac neakceptovateľnou. Boh nenávidí hriech a neexistuje taký hriech, ktorý by Boh mohol akceptovať či tolerovať. Existuje však miera ľudského hriechu, pri ktorej Boh zhovieva a odkladá trest za hriech (trest smrti) na neskôr (na konečný večný súd), čo samo osebe predstavuje Božiu dobrotu a Božie milosrdenstvo, pretože počas zhovievania Boh netrestá podľa zásluh, ale naopak, preukazuje zhovievavosťou dobrotivosť, ktorá ako taká dáva hriešnikom šancu a čas, aby mohli prísť k pokániu (Rímskym 2:4). Typickým príkladom mesta, ktoré takúto šancu využilo a zužitkovalo (po varovnom kázaní proroka Jonáša), je Ninive. Typickým príkladom miest, ktoré takúto šancu premárnili, sú Sodoma a Gomora. Typickým príkladom kmeňov/národov, ktoré takúto šancu premárnili, boli národy žijúce v Kanaáne (nevyužili 430 rokov, počas ktorých boli dediči zaslúbenia tejto krajiny držaní v Egypte, čo predstavuje obdobie, ktoré dostali tieto národy na to, aby učinili pokánie). Týmto sme vysvetlili dôvod, pre ktorý k časnému súdu nad mestom/národom dochádza – je to miera ich bezbožnosti.

Ako tento súd prebiehal? V prípade miest Sodoma a Gomora súd prebehol ohňom. Mestá boli odsúdené na úplnú záhubu, boli zahladené. Vykonávateľom súdu/trestu bol priamo Boh,

súd/trest sa odohral nadprirodzene prostredníctvom síry a ohňa z neba. Výsledkom súdu bolo úplné zahľadenie týchto dvoch miest. Nikto neprežil, mestá prestali existovať.

Aký bol charakter tohto súdu? Tento súd prebehol na zemi, na vtedy existujúcich mestách a ich obyvateľoch, teda na vtedy žijúcich a tam žijúcich ľuďoch. Tento súd bol časný súd. Tento časný súd bol kolektívny časný súd. Týkal sa celého mesta (celého mestského štátu), teda celej skupiny obyvateľov mesta. Práve preto, že tento súd bol kolektívny, vyviedol Boh prostredníctvom anjelov z mesta Lota a jeho rodinu. Boh tak učinil preto, lebo Lot našiel milosť v Božích očiach. Boh s Lotom zaobchádzal ako so spravodlivým (2. Petrov 2:7), spravodlivým z milosti skrze abrahámovskú vieru v Božie zasľúbenia. Súd ohňom nad bezbožnosťou obyvateľov miest Sodoma a Gomora je mocným obrazom budúceho (konečného/večného) Božieho súdu ohňom nad bezbožnými ľuďmi (ohnivé jazero). Boh vyvedením Lota symbolicky a prorocky ukázal, že na večnom súde spravodlivý nebude odsúdený spolu s nespravodlivým (1. Mojžišova 18:25).

Toto však nie je vo všeobecnosti pravidlom každého kolektívneho časného súdu (nad mestom či národom). Boh konal časné súdy aj nad svojím zvláštnym vyvoleným ľudom, nad izraelským národom, pre tvrdosť ich šije a pre ich modlárstvo a bezbožnosť. Ako o kolektíve, o celku, o národe, o nich platilo, že sú neposlušní a neverní, vzurní, Bohu sa priečiaci. Platilo to o nich ako o kolektíve napriek tomu, že medzi nimi boli tí, ktorí boli pravým semenom, ktorí boli celý čas ostatkom, ktorí mali abrahámovskú vieru a z nej vyplývajúcu poslušnosť a vernosť. Časný kolektívny súd nad izraelským národom vrcholil pri odvedení Severného aj Južného kráľovstva do zajatia (do vyhnanstva, exilu) v Babylone/Asýrii. Musíme si uvedomiť, že do exilu museli kvôli tomuto časnému kolektívnemu trestu ísť aj tí, ktorí boli spravodliví z viery (z abrahámovej viery). Na tomto príklade vidíme, že existuje veľký rozdiel medzi časným súdom mesta/národa, ktorý je kolektívny a jeho dôsledky sa týkajú len zemských časných vecí, a medzi konečným večným súdom, ktorého dôsledky sa týkajú večnosti jednotlivca.

Večný súd nad mestom/národom

Časný súd ohňom nad mestami Sodoma a Gomora mal za výsledok, že Boh odpratal z tváre zeme ich ohavnosť a strašnú bezbožnosť. Tento súd však nepredstavuje konečný Boží verdikt. Z novozmluvného Písma vieme, že mestá Sodoma a Gomora ešte čaká jeden ďalší, budúci súd (Matúš 10:15; Marek 6:11). Tento súd je označený ako „deň súdu“ či „súdny deň“. Z kontextu je jasné, že ide o konečný/večný súd. Na tento súd neprídu mestá v zmysle domy/budovy ako objekty architektúry ani regióny v zmysle krajiny či urbariátu, na tento súd prídu obyvatelia miest (Sodomy a Gomory). Keďže tieto mestá od ich zahľadania viacej neexistujú a na spomínaný súd prídu ich obyvatelia, je zrejmé, že na súd prídu po svojej smrti, a teda ide o konečný večný Boží súd, ku ktorému budú títo bezbožníci zo Sodomy a Gomory, ktorí boli vo svojom čase zahubení sírou a ohňom z neba, vzkriesení.

Keď Pán Ježiš vysvetľuje učeníkom, že v deň súdu bude znesiteľnejšie mestám Sodoma a Gomora než mestám, v ktorých vyslaní učenici zvestovali Krista, avšak zvesť o Kristovi bola odmietnutá (Matúš 10:15; Marek 6:11), tak poukazuje na to, že neuveriť v Spasiteľa Krista je ďaleko závažnejší hriech sám osebe než súhrn tých najbezbožnejších skutkov, aké existujú, ktoré reprezentujú skutky Sodomy a Gomory. O tom, že jeden aspekt večného súdu je na základe postoja ku Kristovi (viery/neuverenia v evanjelium – súd podľa evanjelia) a druhý aspekt je na základe skutkov (súd podľa skutkov), pričom ide o jeden a ten istý Boží súd, sme podrobne písali aj v osobitnom článku (Solas číslo 43, leto 2019, Večný súd, 1. časť, str. 30-31). Mestá, v ktorých odmietli zvesť evanjelia Ježiša Krista, ktorú im priniesli učenici, sú opísané ako mestá, ktoré majú kolektívnu vinu, a to ďaleko väčšiu ako Sodoma a Gomora. Tento opis však nie je mienený tak, že v daných mestách, kde sa zvestovalo, neuveril ani jeden jediný človek. Opis používa kolektívnu vinu týchto miest v súvislosti s večným súdom, avšak na večnom súde budú v skutočnosti súdení jednotlivci podľa toho, či uverili alebo neuverili v Krista, a nie obyvatelia miest ako kolektívy.

Podobná situácia je aj s celým izraelským národom. Písmo ho opisuje tak, že celý národ ako kolektív Krista odmietol. Práve preto prešlo spasenie k pohanom (ako ku kolektívu národov). To však neznamená, že každý jeden pohan uveril. Zároveň to neznamená, ako dobre vieme, že nikto zo Židov neuveril. Veď dobre vieme, že apoštoli, dokonca apoštol pohanov (Pavol), boli uverivší zo Židov. Z toho vyplýva, že keď sa kolektívne súdy vzťahujú na večný (konečný) súd, tak tieto opisy síce využívajú zovšeobecnenie a opisujú kolektívy, avšak v skutočnosti na večnom súde bude stáť každý sám za seba.

Ale pozor, večný súd bude po smrti a vzkriesení. Tam si každý jeden už len vypočuje rozsudok a vezme trest. Tam už bude neskoro zaujímať postoj ku Kristovi. Rozhoduje sa už počas nášho života. Je to na každom jednotlivcovi, či počas svojho života v Krista uverí či neuverí.

Záver

Časný súd nad mestom/národom je kolektívny súd. Celé mesto či celý národ berie (kolektívne) časný trest ako dôsledok tohto súdu. Časný trest mení veci v časnosti, má dôsledky len v časnom živote na zemi. Časný súd nerieši veci večnosti. Tie sú odložené na konečný večný súd, ktorý sa však nevykonáva v časnosti, ale až po smrti a vzkriesení. Večný konečný súd/odplata nikdy nie je kolektívny, týka sa výsostne jedincov, jednotlivcov zo všetkých miest, kmeňov, etník a národov.